

Ao làng

Vũ Mai

Trăng lên thì mặt ao phẳng như tờ giấy. Trẻ con không được ra bờ sau giờ cơm.

Bà tôi nói ao không sâu. Ao chỉ nhớ dai. Ai ném xuống một điều giấu, ao giữ đến khi người đó quên.

Đêm ấy tôi ném một mảnh giấy. Sáng ra giấy nổi lên, khô, và trên đó là chữ của người khác.